at få efterprøvet, om de nationale foranstaltninger, der er truffet til gennemførelse af bestemmelsen, er i overensstemmelse med denne, og de nationale retter skal give bestemmelsen forrang for nationale foranstaltninger, som måtte vise sig uforenelige med dens indhold.

4. Artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 skal fortolkes således, at hvis den pris, der er betalt eller skal betales af køber, lægges til grund ved ansættelsen af en vares toldværdi, og denne pris ud over prisen for varen omfatter et beløb svarende til omkostningerne ved varernes oplæggelse og bevarelse, mens de er i toldoplag på Fællesskabets område, skal denne pris reguleres, således at de sidstnævnte faktorer udelukkes herfra.

I sag 38/77

angående en anmodning, som i henhold til EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Tariefcommissie i Amsterdam for i den for nævnte ret verserende sag mellem

ENKA B.V.,

og

INSPECTEUR DER INVOERRECHTEN EN ACCIJNZEN (INSPEKTØR FOR TOLD OG AFGIFTER), ARNHEM,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 10, stk. 2, litra d) i Rådets direktiv nr. 69/74/EØF af 4. marts 1969 om harmonisering af lovgivning om toldoplag,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene M. Sørensen og G. Bosco, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe og A. Touffait,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Den irske virksomhed Ferenka A/S, der tilhører gruppen AKZO, fremstiller på grundlag af ståltråd, der købes i Forbundsrepublikken Tyskland, stålkord, der bruges til fremstilling af dæk.

En del af produktionen, der skal sælges på kontinentet, sendes via Rotterdam til Arnhem (Nederlandene), hvor den anbringes på et toldoplag, der bestyres af Enka BV, et selskab, som også tilhører gruppen AKZO, og varerne forbliver her, indtil de sælges og leveres af Ferenka. I det foreliggende tilfælde er et parti varer blevet solgt og leveret til selskabet Goodyear SA i Colmar-Berg (storhertugdømmet Luxembourg).

Det er spørgsmålet om beregningen af toldværdien ved den fortoldningsbegæring, der skal afgives, når varerne udføres fra toldoplag, som ligger til grund for tvisten for Tariefcommissie mellem Enka BV og inspektøren for told og afgifter i Arnhem.

2. Da det drejer sig om en indførsel, der er gennemført i 1973 fra en »ny« medlemsstat til en af de gamle medlemsstater, kommer artikel 46 i tiltrædelsesakten til anvendelse; ifølge denne artikel finder de gældende bestemmelser for toldlovgivningens område om samhandelen med tredjelande anvendelse på samme vilkår på samhandelen inden for Fællesskabet, så længe der kræves told i denne samhandel.

Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi (EFT 1968 (I), s. 163; org.ref. JO L 148 af 28. 6. 1968, s. 6) bestemmer i artikel 1, stk. 1, at ved anvendelsen af den fælles toldtarif er toldværdien *»normalprisen«*, dvs. den pris varerne ville indbringe ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der indbyrdes er uafhængige. Forordningens artikel 9 bestemmer imidlertid, at »den pris, der er betalt eller skal betales«, vil kunne godkendes som toldværdi, blandt andet når »denne pris om fornødent reguleres for at tage hensyn til omstændigheder, der ved det pågældende køb måtte afvige fra de til grund for normalpriserne liggende«.

For så vidt særlig angår fastsættelsen af toldværdien af varer i toldoplag, bestemmer Rådets direktiv nr. 69/74/EØF af 4. marts 1969 om harmonisering af lovgivning om toldoplag (EFT 1969 (I), s. 75; org.ref. JO L 58 af 8. 3. 1969, s. 7) i artikel 10 om *den betalte pris eller den pris, der skal betales,* at der »i toldværdien [dog ikke medregnes] de omkostninger ved oplæggelsen og varernes bevarelse, som påhviler en køber, når den pris, han har betalt eller skal betale, lægges til grund for værdiansættelsen«.

3. Enka's fortoldningsbegæring blev afgivet på grundlag af en »normalpris« på 188 979 Fl med henblik på beregning af told og 189 741 Fl med henblik på beregning af merværdiafgift. Denne normalpris fremkom ved fra den pris frit-modtageren, der faktisk var faktureret, at fratrække transportomkostningerne fra Rotterdam til Arnhem og fra Arnhem til Colmar-Berg, fortoldningsgebyrerne samt omkostningerne ved varernes oplæggelse og ved tilbagesendelse af emballagen. Inspektøren godkendte ikke disse to sidste fradrag, og Enka anlagde derefter sag

mod denne afgørelse ved Tariefcommissie. For denne ret påberåbte inspektøren sig, for så vidt angår omkostningerne ved varernes oplæggelse, artikel 16 g i Tariefbesluit (toldforordning) fra 1960 som tilpasset til direktiv nr. 69/74; efter ændring i 1970 bestemmer denne artikel 16 g følgende:

»For ansættelse af varer, der fraføres toldoplag eller indretninger, hvor de er anbragt foreløbigt eller midlertidigt, gælder for så vidt angår hensyntagen til den betalte pris eller den pris, der skal betales, følgende særlige bestemmelser:

a) ...

b) ...

c) den betalte pris eller den pris, der skal betales, kan, når den lægges til grund for ansættelsen, ikke ændres som følge af omkostninger ved varernes oplæggelse og bevarelse i toldoplaget eller indretningen«.

Ifølge inspektøren udelukker denne bestemmelse, at omkostningerne, når de ved varernes oplæggelse er indeholdt i den pris, der er aftalt mellem sælger og køber, kan fradrages ved ansættelsen af toldværdien, og den er i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74, som i øvrigt ikke kan påberåbes af sagsøger i hovedsagen, da den ikke har direkte virkning.

Ved kendelse af 15. november 1976, sendt til parterne den 31. marts 1977 og registreret på Domstolens justitskontor den 4. april 1977, har Tariefcommissie stillet Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Er artikel 10, stk. 2, litra d) i Rådets direktiv nr. 69/74 en så præcis bestemmelse, at den kan anses som direkte bindende, har den altså med andre ord direkte virkning?

2. I tilfælde af en bekræftende besvarelse af dette spørgsmål: er den ovenomtalte artikel 16 g i Tariefbesluit af 1960 en korrekt gengivelse af indholdet af artikel 10 i det nævnte direktiv?

3. Såfremt Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende og det andet spørgsmål benægtende, skal artikel 10, stk. 2, litra d) i Rådets direktiv af 4. marts 1969 fortolkes således, at den pris, som er betalt eller skal betales, og som er bestemmende for ansættelsen, nedsættes med omkostningerne ved varernes oplæggelse under deres ophold i toldoplag eller tilsvarende indretninger?«

På grundlag af den refererende dommers foreløbige rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen fastslået, at der ikke er grund til at foretage bevisførelse.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af den nederlandske regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

II — Indlæg indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

A — Indlæg fra Kommissionen

Direktiv nr. 69/74/EØF har til formål at hamonisere love og administrative forskrifter om toldoplag. Forskellen mellem disse forskellige regelsæt, navnlig vedrørende fastsættelse af told og afgifter ved fraførsel fra toldoplag har nemlig betydning for den fælles toldordning. Gennem harmonisering skal direktivet sikre en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif. Det er med henblik på at sikre gennemførelsen af artikel 10, stk. 2, litra d) i dette direktiv, at Nederlandene den 1. oktober 1969 har indføjet artikel 16 g i Tariefbesluit fra 1960.

Kommissionen bemærker, at Domstolen inden for rammerne af traktatens artikel 177 ikke kan besvare det andet spørgsmål, som vedrører fortolkningen og gyldigheden af en national bestemmelse, men at den som svar på det tredje spørgsmål kan give den nationale dommer de oplysninger, som er påkrævet til fortolkning af fællesskabsretten og her-

ved sætte ham i stand til at udtale sig om, hvorvidt artikel 16 g i Tariefbesluit er forenelig med bestemmelserne i direktivets artikel 10, stk. 2, litra d) og vedrørende den fortolkning, der skal gives den nævnte artikel i Tariefbesluit.

Kommissionen bemærker videre, at faktureringen af omkostningerne ved varernes oplæggelse, for så vidt disse omkostninger skal bæres af køber, kan ske på to forskellige måder, enten således at fakturaen særskilt angiver størrelsen af disse omkostninger, eller således at den kun angiver det samlede beløb, som omfatter både købsprisen og omkostningerne ved varernes oplæggelse. Ifølge Kommissionen er begge muligheder til stede efter affattelsen af direktivets artikel 10, stk. 2, litra d), mens artikel 16 g i den nederlandske Tariefbesluit kun gennemfører nævnte bestemmelser for ét af disse to tilfælde, nemlig tilfældet hvor der sker særskilt fakturering.

Vedrørende det første spørgsmål

Domstolen har ved flere lejligheder (navnlig i dommen af 1. februar 1977, sag 51/76, *Verbond van Nederlandse Ondernemingen,* Sml. s. 113) udtalt, at »det ville være uforeneligt med den bindende virkning, som artikel 189 tillægger direktivet, principielt at udelukke, at den forpligtelse, som det opstiller, aldrig kan påberåbes af de berørte personer«, og at »det må ... i hvert enkelt tilfælde undersøges, hvorvidt den omhandlede bestemmelses art, opbygning og ordvalg gør den egnet til at have umiddelbar virkning i forholdet mellem medlemsstaterne og disses retsundergivne« (dom af 4. december 1974, sag 41/74, *Van Duyn,* Sml. s. 1337). Artikel 10 i direktiv nr. 69/74 indeholder de bestemmelser, som medlemsstaterne skal lægge til grund ved angivelse af toldværdien af en vare, der er anbragt i toldoplag. Bestemmelse i stykke 2, litra d) indeholder en forpligtelse, der ikke er forsynet med noget forbehold, og som ikke er undergivet nogen betingelse. Det drejer sig om en udtrykkelig og præcis forpligtelse, for så vidt om den opstiller det princip, at sådanne omkostninger ved varernes oplæggelse og bevarelse, der skal bæres af køber, ikke medregnes i toldværdien. Endelig er bestemmelsen klar og kan umiddelbart anvendes af de kompetente myndigheder, uanset om der findes regler, der skal overføre direktivets bestemmelser til den nationale lovgivning. Bestemmelsen i artikel 10, stk. 2, litra d) er udtryk for en konkret anvendelse af bestemmelserne i Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi.

Vedrørende andet og tredje spørgsmål

Artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74/EØF skal fortolkes ud fra de generelle principper i forordning nr. 803/68, navnlig således at toldværdien kun omfatter beløb, der vedrører dispositioner, som er truffet før indførslen eller uden for Fællesskabets toldområde, og således at omkostninger, som er påløbet efter importen eller inden for Fællesskabets toldområde, følgelig skal fradrages.

Mens toldværdien ifølge artikel 1, stk. 1 i forordning nr. 803/68 almindeligvis er »normalprisen«; bestemmer samme forordnings artikel 9, at »den pris, der er betalt eller skal betales«, kan godkendes som toldværdi, blandt andet når »denne pris om fornødent reguleres for at tage hensyn til omstændigheder, der ved det pågældende køb måtte afvige fra de til grund for normalprisen liggende«. Den betalte pris kan således anvendes som toldværdi, for så vidt som den formindskes med »beløb, der vedrører en behandling eller en tilsvarende ekspedition, der har fundet sted inden for Fællesskabets toldområde«.

På grundlag af disse betragtninger forekommer det klart, hvad der er formålet med bestemmelsen i artikel 10, stk. 2, litra d). Når varerne bringes på toldoplag, er de rent faktisk, uden hensyn til deres toldmæssige stilling, allerede inden for Fællesskabets toldområde. Alle elementer, som fra dette øjeblik fører til en ændring i forhold til normalprisen, bør

således holdes uden for toldværdien. Artikel 10 i direktiv nr. 69/74/ EØF forudser imidlertid tre muligheder med hensyn til, hvilken pris der skal lægges til grund ved bestemmelsen af toldværdien:

— den første mulighed, som ikke er udtrykkeligt anført, består i »normalprisen«, som er anført i artikel 1 i forordning nr. 803/68 (lig med den pris varerne ville indbringe ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige);
— hvis man lægger »den betalte pris eller den pris, der skal betales«; til grund, kan denne enten være »prisen ved det køb, oplæggelsen vedrører«, eller »videresalgsprisen« (artikel 10, stk. 2, litra a) i direktiv nr. 69/74/EØF).

»Prisen ved det køb, oplæggelsen vedrører« angår det tilfælde, hvor oplæggelsen sikres af en importør, der har købt varerne til en udenlandsk fabrikant eller en handlende. Denne pris indeholder følgelig intet element, der vedrører oplæggelsen.

»Videresalgsprisen« er den pris, som den endelige køber af varerne betaler til importøren. Det er denne pris, der omhandles i artikel 10, stk. 2, litra d), som bestemmer, at hvis nævnte pris lægges til grund for ansættelsen, kan den ikke omfatte omkostninger ved oplæggelsen og varernes bevarelse. Den i artikel 10, stk. 2, litra d) anførte begrænsning, at det kun drejer sig om omkostninger ved oplæggelsen, »som påhviler en køber«, er i denne sammenhæng logisk. Der skal ikke fra købsprisen fratrækkes alle omkostninger ved oplæggelse og bevarelse, men udelukkende sådanne omkostninger, som har medført en forskel i forhold til normalprisen.

Således imødegås indsigelsen om, at fradrag af omkostninger til oplæggelse i tilfælde af længere oplag kunne medføre en negativ toldværdi. For at afgøre, om omkostninger ved oplæggelsen »påhviler« køberen, er det i princippet ligegyldigt, om disse omkostninger er nævnt særskilt på fakturaen eller indgår i et samlet beløb. Artikel 16 g i Tariefbesluit burde ikke sondre mellem de to tilfælde: i det første tilfælde (særskilt angivelse) kan omkostningerne ved oplæggelsen holdes uden for toldværdien; i det andet tilfælde er det muligt via en henvisning til bestemmelsens oprindelse at nå til samme resultat ved en analogifortolkning og ved at støtte sig på bestemmelsens ratio legis.

Kommissionen forerslår at besvare de stillede spørgsmål således:

»1. Artikel 10, stk 2, litra d) i Rådets direktiv nr. 69/74/EØF af 4. marts 1969 om harmonisering af lovgivning om toldoplæg medfører rettigheder for private, som de kan gøre gældende for en medlemsstats retter, og som den nationale dommer skal beskytte«.
»2. Bestemmelsen i artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74/EØF skal fortolkes således, at hvis man til grund for bestemmelsen af en vares toldværdi lægger den pris, der er betalt eller skal betales af køberen, og denne pris udover varernes pris indeholder et beløb, der svarer til omkostningerne ved varernes oplæggelse og bevarelse under toldoplaget, skal denne pris tilpasses således, at disse sidste elementer holdes unden for prisen«.

B — Den nederlandske regerings indlæg

Den nederlandske regering erklærer først, at den afholder sig fra at svare på det første spørgsmål og bemærker dernæst som svar på det andet spørgsmål, at artikel 16 g i Tariefbesluit fra 1960 nøjagtigt gengiver indholdet af artikel 10 i direktiv nr. 69/74.

Som svar på det tredje spørgsmål gør regeringen først gældende, at det ikke kan antages, at fællesskabslovgiveren ved et direktiv har villet udstede en regel, der adskiller sig fra den, der er fastsat ved forordning nr. 803/68. Artikel 10, stk. 2,

litra d) har derfor kun deklaratorisk karakter, i det mindste for så vidt som denne bestemmelse ikke indeholder andet end en fortolkning og en anvendelse af bestemmelserne i forordning nr. 803/68 med henblik på den situation, der er beskrevet i artikel 10 i direktiv nr. 69/74. Ved besvarelsen af spørgsmålet om dens betydning bør der derfor henvises til bestemmelserne i forordning nr. 803/68 og til de principper, som ligger til grund herfor.

For den nederlandske regering kan den købspris, der »er betalt eller skal betales«, ikke påvirkes af omkostningerne ved varernes oplæggelse. I modsat fald måtte man i hvert enkelt tilfælde undersøge, om prisen for de varer, der var anbragt i toldplag, som den var beregnet, omfattede omkostninger til varernes oplæggelse, og i bekræftende fald udfinde dette beløb. Forordning nr. 803/68 bygger i princippet på en pris, der antages at være aftalt, og som ikke kan være forskellig, alt efter om den er aftalt, når varerne indbringes i, eller når de fraføres toldoplaget. Omkostningerne ved oplæggelse har ingen betydning for varernes købspris, der bestemmes af loven om udbud og efterspørgsel. Den pris, der er aftalt på dagen for varernes anbringelse i toldoplag, og den pris, der er aftalt på dagen for varernes fraførsel fra toldoplag, er priser for varer, der kan leveres øjeblikkeligt.

Artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74/EØF kan således ud fra principperne i forordning nr. 803/68 alene have til formål at udelukke enhver ændring — det være sig i op- eller nedadgående retning — af købsprisen for de varer, der anbringes i toldoplag, som følge af omkostninger ved varernes oplæggelse. Der kan ikke anerkendes en mulighed for at nedsætte prisen som følge af omkostninger ved oplæggelse, fordi der ikke findes nogen norm for beregning af størrelsen af denne nedsættelse.

I retsmødet den 29. september 1977 har sagsøger i hovedsagen, repræsenteret af J.G.A. Coenraads, den nederlandske regering, repræsenteret af sin befuldmægtigede, Van Santen, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin befuldmægtigede advokat A. Haagsma, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 25. oktober 1977.

Præmisser

1 Ved kendelse af 15. november 1976, indgået til Domstolens justitskontor den 4. april 1977, har Tariefcommissie i Amsterdam stillet tre spørgsmål om fortolkningen af artikel 10, stk. 2, litra d) i Rådets direktiv nr. 69/74 af 4. marts 1969 om harmonisering af lovgivning om toldoplag (EFT 1969 (I), s. 75; org.ref. JO L 58/7 af 8. 3. 1969);

2 disse spørgsmål er stillet under en tvist mellem det nederlandske toldvæsen og en toldklarerer angående bestemmelsen af toldværdien ved fraførsel fra toldoplag i Arnhem af et parti stålkord til dæk, som er solgt af en irsk fabrikant til en køber i storhertugdømmet Luxembourg;

3 ifølge toldvæsenet — sagsøgte i hovedsagen — kan omkostninger ved varernes oplæggelse ikke ved bestemmelse af toldværdien fratrækkes det samlede beløb på sælgers faktura til køber, hvorimod der ifølge sagsøger i hovedsagen skal foretages et sådant fradag.

4 Artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 bestemmer følgende: »Ved toldværdiens ansættelse gælder følgende særlige bestemmelser om den betalte pris eller den pris, der skal betales:

a) ...

b) ...

c) ...

d) dog medregnes ikke i toldværdien de omkostninger ved oplæggelsen og varernes bevarelse, som påhviler en køber, når den pris, han har betalt eller skal betale, lægges til grund for værdiansættelsen«;

5 for at sikre anvendelsen af nævnte artikel 10, stk. 2, blev den nederlandske lovgivning, her artikel 16, litra g) i Tariefbesluit (toldforordning) 1960, ændret ved Koninklijk Besluit (kongelig anordning) af 17. juni 1970 (Staatsblad 1970, s. 687), og bestemmelsen lyder nu således:

»For (told-)ansættelse af varer, der fraføres toldoplag ... gælder, for så vidt angår hensyntagen til den betalte pris eller den pris, der skal betales, følgende særlige bestemmelser ...

...

c) den betalte pris eller den pris, der skal betales, kan, når den lægges til grund for ansættelsen, ikke ændres som følge af omkostninger ved varernes oplæggelse og bevarelse i toldoplaget«;

6 ifølge sagsøgte i hovedsagen skal denne artikel 16, litra g) og navnlig udtrykket »kan ikke ændres« (dient niet te worden aangepast) fortolkes således, at når — ifølge artikel 9 i Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi (EFT 1968 (I), s. 163; org.ref. JO L 148/6 af 28. 6. 1968) — den pris, der er betalt eller skal betales, godkendes af toldvæsenet som svarende til den »normal«-pris, som ifølge artikel 1 i samme forordning nr. 803/68 er afgørende for toldværdien, kan denne pris, der er betalt eller skal betales, ikke nedsættes med omkostningerne ved varernes oplæggelse, hvis disse er inkluderet i prisen, og nævnte omkostninger må ikke lægges til prisen, hvis de ikke var indeholdt i denne;

7 de nederlandske forvaltningsmyndigheder anerkender, at indholdet af artikel 16, litra g) i Tariefbesluit ikke svarer ordret til indholdet af direktivet, men hævder, at det væsentlige i direktivet er respekteret, og at sagsøgte i hovedsagen, eftersom direktivet ikke har direkte virkning, ikke kan henvise til forskellen mellem de to formuleringer og støtte ret på direktivets formulering.

Vedrørende det første spørgsmål

8 Det første spørgsmål er, om artikel 10, stk. 2, litra d) i Rådets direktiv nr. 69/74 af 4. marts 1969 er en så præcis bestemmelse, at den kan anses som direkte bindende, eller, anderledes udtrykt, om den har direkte virkning;

9 Domstolen har allerede i dom af 1. februar 1977 i sag 51/76 (Verbond van Nederlandse Ondernemingen mod Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Sml. s. 113) fastslået, at i de tilfælde, hvor fællesskabsmyndighederne ved et direktiv har pålagt medlemsstaterne en bestemt fremgangsmåde, ville den tilsigtede virkning af en sådan retsakt svækkes, såfremt de retsundergivne var forhindret i at påberåbe sig den under retssager og de nationale domstole i at tage den i betragtning som en del af fællesskabsretten;

10 dette gælder navnlig, når den retsundergivne for en national ret påberåber sig en bestemmelse i et direktiv, for at denne ret skal efterprøve, om de pågældende nationale myndigheder ved udøvelsen af den beføjelse, som er forbeholdt dem i henseende til formen og midlerne for gennemførelsen af direktivet, har holdt sig inden for den skønsmargen, som direktivet har udstukket.

11 Det fremgår af traktatens artikel 189, stk. 3, at den kompetence, der er overladt medlemsstaterne, for så vidt angår form og midler for de foranstaltninger, der skal træffes af de nationale organer, er bundet til det resultat, som Rådet og Kommissionen ønsker at nå;

12 for så vidt angår harmonisering af medlemsstaternes toldlovgivning med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif, kan det vise sig nødvendigt at gennemføre en nøje identitet i de regler, der gælder for den behandling, der skal gives varer, som indføres til Fællesskabet, uanset hvilken medlemsstats grænse, denne indførsel passerer.

13 Ifølge den sjette betragtning til den nævnte forordning nr. 803/68 er det »vigtigt, at toldværdien ansættes efter ensartede regler i medlemsstaterne, således

at den toldbeskyttelse, der er tilvejebragt gennem den fælles toldtarif, kan være lige stor inden for hele Fællesskabet, og således at enhver omlægning i samhandelen samt enhver fordrejning af konkurrencevilkårene, der kunne opstå ved forskelle mellem de enkelte staters bestemmelser, undgås«;

14 med henblik på gennemførelsen af dette mål fastlægges det nøje i artikel 1 til 8 i denne forordning, hvad der skal forstås ved varens »normalpris« som grundlag for ansættelsen af toldværdien, og i artikel 9, hvad der skal forstås ved »den pris, der er betalt eller skal betales«, hvilken pris under visse omstændigheder kan godkendes som svarende til normalprisen.

15 Artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 udgør i virkeligheden en gennemførelsesforanstaltning til nævnte artikel 9 for det særlige tilfælde, at varer før deres fortoldning har været anbragt i toldoplag på fællesskabsområdet;

16 for at der ikke skal opstå fordrejninger og omlægninger af samhandelen, må denne bestemmelse derfor anvendes på samme måde i samtlige medlemsstater;

17 det må konkluderes, at direktivet, for så vidt angår indholdet af begrebet »den pris, der er betalt eller skal betales«, i artikel 9 i forordning nr. 803/68 ikke giver de nationale organer nogen skønsmargen, således at direktivets indhold har forrang for bestemmelser i medlemsstaterne, som måtte være uforenelige med direktivet;

18 svaret på det første spørgsmål bør følgelig være, at artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 af 4. marts 1969 kan påberåbes af de retsundergivne med henblik på at få efterprøvet, om de nationale foranstaltninger, der er truffet til gennemførelse af bestemmelsen, er i overensstemmelse med denne, og at de nationale retter skal give bestemmelsen forrang for nationale foranstaltninger, som måtte vise sig uforenelige med dens indhold.

Vedrørende det andet spørgsmål

19 Såfremt svaret på det første spørgsmål skulle blive bekræftende, spørges der endvidere, om affattelsen af artikel 16, litra g) i Tariefbesluit 1960 er en korrekt gengivelse af artikel 10 i direktiv nr. 69/74.

20 I en sag efter traktatens artikel 177 er Domstolen hverken kompetent til at fortolke bestemmelser i national ret eller til at udtale sig om disses overensstemmelse med fællesskabsretten;

21 Domstolen kan imidlertid i forbindelse med fortolkningen af fællesskabsretten give den nationale ret sådanne oplysninger, som kan gøre det muligt for den at afgøre den tvist, den har fået forelagt, navnlig for så vidt angår en eventuel uoverensstemmelse mellem nationale regler og fællesskabsregler;

22 svaret på det tredje spørgsmål er i så henseende egnet til at give de fornødne oplysninger.

Vedrørende det tredje spørgsmål

23 Det tredje spørgsmål er, om artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 skal fortolkes således, at den pris, som er betalt eller skal betales, og som er bestemmende for ansættelsen af en vares toldværdi, skal nedsættes med omkostningerne ved varernes oplæggelse i Fællesskabet.

24 Alle medlemsstaterne er kontraherende parter i konventionen om ansættelse af varers toldværdi, som blev undertegnet i Bruxelles den 15. december 1950 og trådte i kraft den 25. juli 1953;

25 ifølge artikel I i tillæg I til denne konvention skal den »normalpris« for en importeret vare, som ved opkrævning af toldafgifter udgør dens toldværdi, fastlægges ud fra den forudsætning, at varerne leveres til køberen i den havn eller på den plads, hvor de føres ind i landet, og at denne pris omfatter samtlige udgifter ved handelen og ved varens levering i den pågældende havn eller på den pågældende plads, mens toldafgifter eller skatter, der skal erlægges i importlandet, ikke er omfattet heraf;

26 artikel 1, stk. 2 i forordning nr. 803/68 gengiver næsten ordret denne regel, idet den bestemmer, at »normalprisen for de indførte varer bestemmes under følgende forudsætninger:

a) at varerne leveres til køberen på indførselsstedet i Fællesskabets toldområde;

b) at sælgeren bærer alle med varernes salg og levering på indførselsstedet forbundne omkostninger, og disse medregnes følgelig i normalprisen;

c) at køberen bærer told og afgifter, som påløber i Fællesskabets toldområde, og disse told- og afgiftsbeløb medregnes følgelig ikke i normalprisen«;

27 det fremgår af artikel 9, stk. 1, litra c) i nævnte forordning, at den samme sondring gælder, når den pris, der er betalt eller skal betales for den importerede vare, godkendes som toldværdi, eftersom denne pris om fornødent reguleres af hensyn til omstændigheder, der ved det pågældende køb måtte afvige fra de til grund for normalprisen liggende;

28 artikel 10, stk. 2 i direktiv nr. 69/74 vedrører anvendelsen af denne regel i det særlige tilfælde, at varerne er anbragt på et toldoplag efter deres indførsel på Fællesskabets område, og bestemmer derfor, at omkostningerne ved oplæggelse ikke kan medregnes i toldværdien, fordi de i medfør af den legale fiktion om dannelsen af normalprisen forudsættes at skulle bæres af køber, dvs. ifølge artikel 1, stk. 2, litra c) i forordning nr. 803/68 at påløbe på Fællesskabets område;

29 denne fortolkning, som stemmer overens med de fællesskabsregler og internationale konventioner, som den pågældende bestemmelse skal gennemføre, udelukker en fortolkning, hvorefter disse omkostninger, alt efter om de er faktureret særskilt eller indeholdt i den samlede pris til køber, skal udelukkes eller inkluderes i toldværdien;

30 en sådan fortolkning ville i øvrigt ikke være forenelig med bestemmelsen i artikel 9, stk. 1, litra c) i forordning nr. 803/68, hvorefter den pris, der er betalt eller skal betales, om fornødent reguleres »for at tage hensyn til omstændigheder, der ved det pågældende køb måtte afvige fra de til grund for normalprisen liggende«;

31 svaret bør følgelig være, at artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 skal fortolkes således, at hvis den pris, der er betalt eller skal betales af køber, lægges til grund ved ansættelsen af en vares toldværdi, og denne pris ud over prisen for varen omfatter et beløb svarende til omkostningerne ved varernes oplæggelse og bevarelse, mens de er i toldoplag på Fællesskabets område, skal denne pris reguleres, således at de sidstnævnte faktorer udelukkes herfra.

Vedrørende sagsomkostningerne

32 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og af den nederlandske regering, som begge har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

33 da retsforhandlingerne i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Tariefcommissie i Amsterdam ved kendelse af 15. november 1976, for ret:

1. **Artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 af 4. marts 1969 kan påberåbes af de retsundergivne med henblik på at få efterprøvet, om de nationale foranstaltninger, der er truffet til gennemførelse af bestemmelsen, er i overensstemmelse med denne, og de nationale retter skal give bestemmelsen forrang for nationale foranstaltninger, som måtte vise sig uforenelige med dens indhold.**

2. **Artikel 10, stk. 2, litra d) i direktiv nr. 69/74 skal fortolkes således, at hvis den pris, der er bestalt eller skal betales af køber, lægges til grund ved ansættelsen af en vares toldværdi, og denne pris ud over prisen for varen omfatter et beløb svarende til omkostningerne ved varernes oplæggelse og bevarelse, mens de er i toldoplag på Fællesskabets område, skal denne pris reguleres, således at de sidstnævnte faktorer udelukkes herfra.**

Kutscher Sørensen Bosco Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. november 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident